

Løsning af deres tidligere undersøgtlige Forhold ville kunne erholde dansk Indfødsret, ikke er større end 54. Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, at to af de i Lovforslaget opførte Personer, nemlig Nr. 84 og 153 have været opførte paa tidligere Lovforslag, men have ikke hidtil opfyldt Betingelsen med Hensyn til Løsningen af det undersøgtlige Forhold til den fremmede Stat.

Det næste Lovforslag jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, er Forslag til Lov om Statsbanedriftens Ordning. Det er ganske enslydende med det tilsvarende Lovforslag, som i Fjor blev fremsat for det høje Ting. Det vil være i de ærede Medlemmers Erindring, at Forslaget i Fjor blev henvist til et Udvalg, og at der ikke fra dette fremkom nogen endelig Betænkning, men ved Samlingens Slutning kun en Beretning om det foreløbige Resultat af Udvalgets Arbejde. Jeg har ment det rettest at fremsætte Forslaget i uforandret Skikkelse som Grundlag for Sagens videre Behandling. Kun skal jeg minde om, at det, som her foreligger, i Virkeligheden blot er en Revision af Loven af 12te April 1892, hvorfor det vilde være særdeles ønskeligt, om de faa Forandringer, der foreslaas i Lovforslaget, maatte kunne blive gennemførte endnu i denne Samling, saa at vi kunde faa disse Forbedringer indførte ved en revideret Lov om Statsbanedriftens Ordning.

Jeg skal dernæst tillade mig at fremsætte Forslag til Lov om Statsbanedriftens Erstatningsansvar. Dette Lovforslag er nyt. Ærede Medlemmer ville være bekendte med, at der i den i Fjor vedtagne Lov om Statsbanernes Takster m. v. i 3die, 4de og 5te Afsnit indeholdes ret detaljerede Regler om Statsbanedriftens Erstatningsansvar med Hensyn til Tab og Beskadigelse af Gods, Rejsegods og levende Dyr, der modtages til Befordring med Statsbanerne. Den samme Lov indeholder dernæst i sin § 3 en Bestemmelse om, at Statsbanedriften er ansvarlig for de Personer, den benytter ved Udøvelsen af sin Virksomhed. Jeg antager, at denne Lovforskrift egentlig kun er en Anvendelse af det Princip, der findes i D. L. 3.—19.—2. angaaende Fuldmagtgiverens Ansvar for sin Fuldmægtig, og forsaavidt man saaledes er henvist alene til denne Bestemmelse, maa det erkendes, at den danske Lovgivning ikke indeholder særlig detaljerede Regler angaaende Erstatningsansvar for Statsbanerne. Sagen er den, at D. L. 3.—19.—2. saavel i Systemerne som i Rets-

praksis undergives en noget forskellig Fortolkning, og det var muligt, at man ved Domstolene vilde fortolke Bestemmelsen noget mere indskrænkende, end det i Almindelighed maa anses for at være overensstemmende med den Opfattelse, der raader i den moderne Retsteori. Det turde derfor alene af den Grund være ret heldigt, om vi fik en udtrykkelig Lovbestemmelse med Detailforskrifter angaaende Erstatningsansvaret for Statsbanedriften i forekommende Tilfælde. Men dertil kommer jo den Omstændighed, at dette Spørgsmaal ganske naturlig har været fremme i den offentlige Diskussion i Anledning af den store Ulykke den 11te Juli d. A. ved Gentofte Station. Dette har været tilstrækkelig Opfordring for Regeringen til at underkaste hele dette Spørgsmaal en nøje Overvejelse, hvis Resultat foreligger i det Lovforslag, som jeg her har den Ære at fremsætte. Der er i Anmærkningerne til Lovforslaget gjort Rede for, hvorledes dette Forhold er ordnet i forskellige fremmede Lovgivninger, og jeg skal med Hensyn hertil kun henvise til disse Bemærkninger. Lovforslaget angaar som nævnt kun Statsbanedriften, idet man formentlig fra Administrationens Side har haft og har tilstrækkelig Hjemmel til at ordne dette Forhold med Hensyn til Erstatningsansvaret for de private Baner ved særlige Bestemmelser i Koncessionerne. Det er denne Hjemmel, man har benyttet i de hidtil udfærdigede Koncessioner, og som jeg saaledes mener fremdeles kan benyttes i fremtidige Koncessioner. Der indeholdes i disse Koncessioner sædvanlig den Bestemmelse, at den private Bane er pligtig til at erstatte al den Skade, som ved Befordring paa Banen tilføjes de paa den befordrede Personer eller Gods eller ogsaa andre Personer eller Genstande, og at de kun skulde kunne fri sig fra denne Forpligtelse ved at bevise, at det enten er den skadelidendes egen Skyld, at han har lidt Skade, eller at denne er bevirket ved et uafvendeligt Tilfælde. — Med Hensyn til de Betingelser for Ansvaret, der ere opstillede i det nærværende Forslag, skal jeg bemærke, at det anses som en Selvfølge, at der maa foreligge en objektiv, retsstridig Skade, en Skade forarsaget ved Kørslen eller overhovedet ved Benyttelsen af Jærnbanedriftens Materiel. Man maa dernæst kunne henføre Aarsagen til Skaden til Bestyrelsen eller nogen i dens Tjeneste ansat, og det er endvidere udtrykkelig udtalt, at er Skaden tilfældig eller foranlediget af den beskadigede selv eller af en anden Person, der ikke er i